CORNELIU COPOSU

(20 mai 1914-11 noiembrie 1995)

S-a născut la 20 mai 1914 în Bobota, județul Sălaj, în familia protopopului greco-catolic Valentin Coposu, fiind influențat încă din copilărie de militantismul tatălui său pentru afirmarea clauzei româneşti din Transilvania, dar şi de ascendența ilustră a familiei sale. După şcoala primară urmată în localitatea natală a absolvit cursurile liceului confesional „Vasile cel Mare” din Blaj, iar apoi a studiat dreptul la Universitatea Regele Ferdinand din Cluj. Apropierea de Iuliu Maniu a consfințit parcursul său politic ulterior, în 1935 fiind ales preşedinte al Organizației Tineretului Universitar a Partidului Național Țărănesc Cluj. Doi ani mai târziu a fost numit secretar personal al lui Iuliu Maniu, iar din 1940 a devenit secretar politic al liderului partidului. În perioada 23 august – 6 noiembrie 1944 a fost director de cabinet la Preşedința Consiliului de Miniştri, iar în 1945 a devenit preşedinte al filialei PNȚ. Sălaj, primind mandatul de delegat la reinstalarea activității autorității româneşti în Transilvania de Nord. Ascensiunea sa în cadrul partidului nu s-a oprit aici, fiind ales secretar general adjunct, iar în 1946 secretar al Delegației Permanente, forul conducător al partidului. În virtutea activității politice şi a funcțiilor deținute, a fost arestat după „Înscenarea de la Tămădău”, din 14 iulie 1947. Trei ani mai târziu a fost arestată şi soția sa, Arlette, şi condamnată la 14 ani de închisoare.

După ce a petrecut 9 ani în temniță fără a fi adus în fața instanței, Corneliu Coposu a fost judecat în 1955 de Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti şi condamnat la 15 ani de închisoare pentru “activitate intensă contra clasei muncitoare”. Ulterior, a fost deținut în penitenciarele şi coloniile de muncă de la Văcăreşti, Rahova, Jilava, Bragadiru, Piteşti, Malmaison, Craiova, Aiud, Sighetul Marmației, Popeşti-Leordeni, Poarta Albă, Capul Midia, Gherla. Ultimii 8 ani de detenție i-a executat în regim sever de izolare la Râmnicu Sărat, această perioadă punându-şi în mod ireversibil pecetea asupra stării sale de sănătate.

După expirarea pedepsei, la 9 iulie 1962, i s-a fixat domiciliu obligatoriu pentru doi ani în localitatea Rubla, din Bărăgan, iar după 1964 a lucrat pe diferite şantiere de

construcții. Deşi a fost permanent urmărit de Securitate, Coposu nu a renunțat la activitatea politică, reuşind, în 1987, să afilieze Partidul Național Țărănesc, aflat in clandestinitate, la Internaționala Creştin Democrată.

Imediat după 22 decembrie 1989, Coposu a anunțat reintrarea in viața politică a partidului, devenit ulterior Partidul Național Țărănesc Creştin şi Democrat. Ales preşedinte, devine liderul opoziției democrate împotriva formațiunii dirijate de Ion Iliescu - Frontul Salvării Naționale. Inițiator al coagulării formațiunilor democrate în confruntarea politică cu forțele criptocomuniste, este ales în 1991 preşedinte al Convenției Democrate Române. A primit cu seninătate şi luciditate campania de hărțuire şi discreditare lansată de Frontul Salvării Naționale, atitudinea sa din acel context contribuind din plin la consolidarea imaginii sale în posteritate. Meritele sale politice au fost recunoscute şi în afara granițelor țării, fiind distins cu cea mai înalta decorație a Republicii Franceze, Ofițer al Legiunii de Onoare.

A murit la 11 noiembrie 1995, fiind înmormântat la Cimitirul Bellu Catolic. Nu a beneficiat de funeralii naționale, teama guvernanților post-decembrişti de mutațiile pe care un astfel de moment l-ar fi putut produce în conştiința românilor simțindu-se din plin. Cu toate acestea, sute de mii de oameni l-au condus pe ultimul drum, moartea sa lăsând o puternică impresie asupra populației, fapt ce s-a reflectat pe plan politic prin victoria Convenției Democrate în alegerile parlamentare şi prezidențiale din 1996.

Corneliu Coposu a fost liderul autentic al formațiunilor politice democrate reintrate în circuitul politic după 1989. Perceput ca un simbol al vieții politice de până la 23 august 1944, Coposu a fost primul politician de această factură care a canalizat cu adevărat dorința de schimbare a românilor. Victoria Convenției Democrate Române în alegerile din 1996 i se datorează în bună măsură.